

Kort verslag van de bespreking van de Ministers op 12 April.

Schuman leidde deze bespreking in door te vragen dat alle Ministers een verklaring zouden geven over de vraag hoe het Schuman probleem thans in de verschillende landen en met name in de verschillende Parlementen werd beoordeeld.

Eerst sprak van Zeeland. Na enkele algemene tirades dat wij moeten slagen om de "marché unique" te verkrijgen heeft hij alleen gezegd dat er de laatste weken "une opposition accentuée" groeiende is. Dit is te begrijpen omdat het Schuman Plan van zo grote betekenis is voor de BLEU, waar de productie in kolen en staal 40% van de nationale producten uitmaakt en in België 20%. Van Zeeland vestigde er de aandacht op dat een "coalition d'opposition" ontstaat, gedeeltelijk voortkomende uit groepen die niet geloven in een Europese eenheid, gedeeltelijk uit groepen die politieke overwegingen bij hun oppositie doen gelden. De laatste dagen heeft grondig overleg plaats gevonden met de commissies van de senaat en het Parlement en ook de Conseil des Ministres heeft een gehele dag aan het probleem besteed. Gebleken is dat een "partisan en adversaire" gevormd wordt in alle partijen. Sommige van de tegenstanders beroepen zich op vermeende strijd met de Grondwet, doch de Regering is van mening dat deze niet bestaat. Van Zeeland, die morgen geassisteerd zal worden door Maris (?) had een "mandat impératif" ontvangen om amendementen aan te ~~brengen~~ brengen voor "une série d'articles". De voornaamste was dat hij moest bereiken een "clause de sauvegarde, soit pour entreprendre une révision, soit pour échapper à une catastrophe". Hij heeft hiervoor verschillende teksten gereed, maar is natuurlijk bereid om daarin wijzigingen te brengen. Voornamelijk beoogt hij een wijziging te brengen in artikel 93. Indien ik hem goed begreep doelde hij hier op het "commun accord" dat in dit artikel is voorgeschreven. In de tweede plaats wilde hij trachten een wijziging te brengen in

/stand te

artikel 37, en wel door het mogelijk te maken dat, indien op het ogenblik dat België deelneemt aan de "marché commun" een catastrophe dreigt en dan "prolongation de délai" verkregen kan worden. Van Zeeland noemde dit een "excitation de l'esprit".

Vervolgens sprak Bech. Hij wees er op dat "ce qui est vrai pour la Belgique l'est encore dix fois plus pour le Luxembourg". Ook in Luxemburg bestond veel verzet tegen de overdracht van de souvereiniteit en hij vreesde veel moeilijkheden in het Parlement, dat zeker aan de eigen Regering bevoegdheden zou willen geven, die thans gevraagd worden voor de supra nationale Hoge Autoriteit. Zijn voornaamste zorg was dat Luxemburg "soit représenté dans chaque organe". Daarnaast had hij de opdracht gekregen om elk amendement te steunen dat doelde op een "clause de catastrophe, clause de sauvegarde, clause de révision et une clause de réaddition" te verkrijgen.

Adenauer, die in het Duits sprak, zette uit een dat de S.D.P. het Schuman Plan "bekämft mit ^wFut ohne gleiche". Hij adviseerde de collega's, die een expert nodig hadden om argumenten te vinden tegen het Schuman Plan dan gebruik te maken van de Heer Schumacher. Toch was hij overtuigd dat de meerderheid van het Parlement onder voorbehoud dat "unięke? Fragen gelöst werden" zich met het Schuman Plan zouden verenigen. De voornaamste argumenten van de Regering waren dat dit internationaal politiek gezien noodzakelijk was en dat het tevens de bedoeling van de Regering was om de "Schwerindustrie ein zu gliedern" in de Westerse gemeenschap. Hij verwachtte dat het Schuman Plan het voornaamste strijdpunt zou zijn bij de verkiezingen die over 2 jaar gehouden zouden moeten worden. Daarom hoopte hij dat het Schuman Plan "möglichst bald im Funktion" zou komen. De belangrijkste vraag voor Duitsland was het Saar-probleem. Hij sprak de verwachting uit dat deze vraag "gelöst werden konnte zwischen Frankreich und Deutschland".. Hij verwachtte echter dat de

publieke opinie voor het Plan zou zijn dat ook de "Gewerkschaft" voor het plan gewonnen zou kunnen worden. Hij wees op de moeilijkheden van de opheffing van de Duitse kolen "verkauf-stelle". Dit was echter een vraag die door de delegaties op technisch niveau zouden kunnen worden besproken. De clause sauvegarde werd door hem als gevaarlijk gekwalificeerd. Tenslotte deelde hij mede dat hijzelf overtuigd was dat de meerderheid van het Parlement "gerne zustimmt!"

Vervolgens ontstond zich een discussie over de datum van de ratificatie, waarbij Bech er op wees dat in verband met de verkiezingen dit in Luxemburg op zijn vroegst in Juli in het Parlement zou kunnen komen.

Ik heb opgemerkt dat wij reeds met de voorbereiding voor de behandeling in het Parlement bezig waren en dat ik verwachtte dat spoedig een goedkeuring van het Parlement zou kunnen worden verkregen.

Adenauer suggereerde vervolgens dat er een ^{eff}gemeenschappelijke propaganda ten gunste van het Plan in de 6 landen zou kunnen worden gevoerd.

Voor Nederland heb ik medegedeeld dat wij konden aannemen dat zowel de publieke opinie als de grote meerderheid van het Parlement gunstig gestemd was voor het Schuman Plan, doch dat betekende voor het Plan "telle qu'il se trouve maintenant". Indien wijzigingen in het fond van het Plan werden aangebracht dan, heb ik te kennen gegeven, wel moeilijkheden te verwachten. De enige vraag waarmee wij ons thans bezig hielden was dezelfde welke ook reeds was aangevoerd door Bech, nl. dat het wenselijk was dat alle landen in alle organen vertegenwoordigd zouden zijn.

Sforza heeft een beschouwing gehouden waarvan niet veel te begrijpen was. Hij is Europeaan en maakte melding van een "gallop" onderzoek bij studenten, waaruit bleek dat deze in

meerderheid Europeanen waren. Hij wees op 2 moeilijkheden: nl. in de eerste plaats dat in de "sidérurgie" in Italië ongeveer 100 duizend mensen werken en dat hij uit sociale overwegingen voorzichtig moest zijn in het aanvaarden van regelingen waaruit moeilijkheden zouden kunnen ontstaan; in de tweede plaats heeft hij opgemerkt dat de "apparence de pondération devrait être évitée". Tenslotte wees hij er op, dat hoe supra-nationaal men ook zou kunnen werken het toch geruime tijd duurt "avant que le supra-nationalisme soit vivant" en dat men daarom moet beginnen met "réalist" te zijn.

Tenslotte deelde Schuman mede, dat er ook in Frankrijk oppositie aanwezig was. Deze oppositie kwam van de zijde van de communisten en verder van de kant van verschillende mensen die sceptisch staan tegenover de Europese gedachte. Deze groepen zijn echter geen van beiden van betekenis. Voorts wordt de gedachte geuit dat het niet meedoen van Engeland gevaarlijk is. Ook Schuman betreurde dit, maar zag hier niet in een "objet essentiel" en verwachtte dat wel een oplossing met Engeland gevonden zou kunnen worden. Ernstiger was dat thans ook de industrie oppositie begon te voeren en wel door propaganda in Pers en Parlement. Dit kwam wel niet van "L'assemblée du patronnat", maar toch was het gewenst "de réduire les inquiétudes". Frankrijk is in wezen niet alleen, revolutionnaire en nieuwe supra-nationale instituten wekken ongerustheid op. Derhalve kon hij het principe van een "sauvegarde de révision apres délai minimum" wel aanvaarden, doch hij zou de teksten daarvan moeten zien. Vervolgens wees hij er op dat de Hoge Autoriteit supra-nationaal moest zijn, doch onafhankelijk van de landen. Waarna een debat zich ontspon over de wijze waarop de benoeming door de Regeringen zou moeten plaatsvinden en hoeveel leden ^{de} het in de Hoge Autoriteit zouden moeten zijn. De experts hebben zich uit deze overwegingen op het standpunt gesteld dat er geen "préoccupation d'origine" zou mogen bestaan en waren daarom gekomen tot het cijfer 5. De discussie die

hierop volgde was tamelijk verward. Op een gegeven moment heb ik gezegd dat wanneer eenmaal de leden van de Hoge Autoriteit benoemd zijn, deze leden langzamerhand meer supra-nationaal dan nationaal gaan denken, zoals dat ook in de O.E.E.C. dikwijls het geval blijkt te zijn, doch dat het een politiek psychologisch vraagstuk is dat bij de benoeming er voor gezorgd wordt dat alle landen in de Hoge Autoriteit vertegenwoordigd zijn. Dit zou men echter niet positief moeten formuleren; het was beter daarvoor een negatieve formule op te stellen waarna ik de door ons ontworpen tekst heb voor-gelezen.

Halstein heeft een uiteenzetting gegeven waarom wij moesten blijven vasthouden aan het supra nationale karakter van de Hoge Autoriteit. Later is het mij mogelijk geweest de door ons ontworpen tekst aan de verschillende Ministers uit te delen. De eerste indruk was dat van Zeeland, Bech en Sforza voor deze tekst wel gevoelen en dat Adenauer bereid was hierover met Schuman van gedachten te wisselen.

Vervolgens werd afgesproken dat wij op 13 April om 10.30 uur weer bijeen zullen komen.

Inmiddels gaan er geruchten in Parijs dat ondertekening van het Verdrag niet zal kunnen plaatsvinden voor het einde van de volgende week.

De gevaarlijke kant in de discussies is geweest dat Schuman voor een "escape clause" bleek te voelen; daarvan zal van Zeeland wel dankbaar gebruik maken. Derhalve heeft Spierenburg Monnet er op gewezen dat daaruit misschien moeilijkheden zouden kunnen ontstaan.

PARIJS, 12 April 1951.